φώναξαν :

— Ζήτω ὁ βασιλεύς !

— Ζήτω ἡ βασιλομήτωρ !

— Ζήτω ὁ δοῦξ ντ' 'Ανζιοῦ !

'Η ἐπίσκεψη τοῦ Καρόλου διήρκεσε περίπου μιὰ ὥρα. Κατόπιν ὁ βασιλεὺς ἀποχαιρέτησε τὸν ναύαρχο καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ τὸν ἐπισκέπτοταν καὶ τὴν ἀκόλουθη μέρα.

Φεύγοντας ὁ Κάρολος, προσφάλεσε τὸ λοχαγὸ Κοσκεῖν καὶ τοῦ εἶπε δυνατά, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι :

— Πόσους ἄνδρες ἔχετε μαζύ σας ;

— Ἕνα λόχο, Μεγαλειότατε !

— Πολὺ καλά. Εἶνε ἀρκετοὶ γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τοῦ μεγάρου τοῦ ναυάρχου σὲ περίπτωσι ἐπιθέσεως ;

— Μεγαλειότατε, μὲ τὸ λόχο μου μπορῶ ν' ἀποκρούσω τρεῖς χιλιάδες !

— Τότε, σᾶς διατάζω νὰ μείνετε ἐδῶ καὶ νὰ φρουρήσετε τὸ μέγαρο...

— 'Αλλά, Μεγαλειότατε, ποιὸς θὰ σᾶς συνοδεύση στὸ Λοῦβρο ;

'Ο Κάρολος Θ', ἀντὶ ν' ἀπαντήση, ἔδειξε τοὺς εὐγενεῖς Οὐγενότους, ποὺ στεκόντουσαν στὴν αὐλή.

— Ζήτω ὁ βασιλεύς ! ἐβροντοφώνησαν ἐκεῖνοι.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἡ Αἰκατερίνη ἀντήλλαξε ἕνα βλέμμα συνεννοήσεως μὲ τὸν δοῦκα ντ' 'Ανζιοῦ καὶ ἡ βασιλικὴ ἀκολουθία διευθύνθηκε ἀκολούθως στὸ Λοῦβρο.

Τὸ βράδυ παρετέθη στ' ἀνάκτορα ἐπίσημο δεῖπνο χάριν τῆς διασώσεως τοῦ Κολινύ.

'Ο βασιλεὺς μετὰ τὸ δεῖπνο, ἦταν πολὺ εὔθυμος καὶ ζωηρός. Ἔπαιξε μάλιστα χαρτιὰ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας 'Ερρῖκο κι' ἔχασε διακόσια σκοῦδα.

'Ο 'Ερρῖκος χάρηκε γιὰ τὸ κέρδος του αὐτὸ καὶ εἶπε στὴ σύζυγό του :

— Ἂν ἡ τύχη μοῦ δειχτῆ μέχρι τέλους εὐνοϊκή, θὰ γίνοιμε ἐξάπαντος πλούσιοι...

'Η βασίλισσα Μαργκὼ ἔρριξε τότε γύρω της ἕνα βλέμμα καὶ τοῦ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, φυλαχτῆτε !

— 'Από ποιόν ; 'Ο Κάρολος εἶνε εἰλικρινής... ψιθύρισε ὁ 'Ερρῖκος.

— Ἴσως. 'Αλλὰ κυττάξτε καὶ τὴ βασιλομήτορα. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα τόσο γελαστή. Προσοχή, 'Ερρῖκε !...

('Ακολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ ΚΙ' ΗΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

'Η ἡμισέληνος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σήμερα τὸ ἐπίσημο ἔμβλημα τοῦ Μωαμεθανικοῦ ἔθνους, ἔχει παραληφθεῖ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀπὸ τοὺς Βυζαντινούς, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχαν πρῶτοι καὶ στοὺς ὁποίους παρέμενε γιὰ τὴν ἀκόλουθη αἰτία :

'Ο Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, θέλησε κάποτε νὰ καταλάβη τὸ Βυζάντιο καὶ ἐπετέθη ἐναντίον του μιὰ νύχτα συννεφιασμένη καὶ σκοτεινή, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἔπαιρναν εἴδησι οἱ κάτοικοι. 'Η ἐπίθεσις ἐπεχειρήθη μὲ ταχύτητα καὶ οἱ Μακεδόνες εἶχαν φτάσει σχεδὸν στὴν κορυφὴ τῶν τειχῶν, ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουν στὸ ἐσωτερικὸ καὶ νὰ γίνουν κύριοι τῆς πόλεως.

Προτοῦ ὅμως τὸ κατορθώσουν αὐτό, τοὺς ἀντελήφθησαν τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα εἶχαν τοποθετήσει οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης ὡς νυχτερινοὺς φρουροὺς στὶς ἐπάλξεις καὶ τὰ ὁποῖα εἰδοποίησαν τοὺς Βυζαντινοὺς μὲ τὰ μανιασμένα γαυγίσματά τους, γιὰ τὸν μεγάλο κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν. Οἱ Βυζαντινοὶ πῆραν τότε ἀμέσως τὰ ὅπλα κι' ἔτρεξαν νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν πόλι τους.

Δυστυχῶς ὅμως, γύρω τους ἐβασίλευε βαθὺ σκοτάδι καὶ δὲν ἔβλεπαν ἀπὸ ποιὸ μέρος ἀνέβαιναν οἱ ἐχθροί, γιὰ νὰ τοὺς ἀποκρούσουν. Ἔξαφνα, μέσα στὴν ἀπόγνωσι καὶ στὴν ἀμηχανία τους, μισοπρόβαλε μέσ' ἀπ' τὰ σύννεφα τὸ φεγγάρι καὶ φανέρωσε σὲ ποιὸ μέρος βρισκόντουσαν οἱ ἐπιδρομεῖς.

Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ Βυζαντινοὶ τοὺς ἔδιωξαν εὔκολα κι' ἔτσι γλύτωσαν τὴν πρωτεύουσά τους ἀπ' τὴ σκλαβιά. Γιὰ νὰ δείξουν δὲ ὕστερα τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τὸ λαμπρὸ ἀστέρι τῆς νύχτας ποὺ τοὺς ἔσωσε, καθιέρωσαν τὴν ἡμισέληνο ὡς ἔμβλημά τους καὶ ἀνήγειραν ξεχωριστὸ ναὸ στὴν 'Εκάτη, τὴ θεὰ τῆς σελήνης.

'Ο Μέγας Κωνσταντῖνος, ὅταν ἦρθε στὴν ἐξουσία καὶ κατέστησε ἕδρα τοῦ κράτους του τὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὺ μὲ τ' ἄλλα, κράτησε καὶ τὸ σύμβολο τῆς ἡμισελήνου, τὸ ὁποῖο διατηρήθηκε μέχρι τῶν Τούρκων. Οἱ τελευταῖοι τὸ παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὸ ἔκαναν ἔκτοτε δικό τους, μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νὰ θεωρεῖται τὸ ἔμβλημα αὐτὸ ἐθνικό τους, ἐνῶ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο Βυζάντιο.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

(Τί ἀφηγεῖται ὁ Γάλλος ἀστρονόμος Κάμιλλος Φλαμμαριών)

'Ο μέγας Γάλλος ἀστρονόμος Κάμιλλος Φλαμμαριών, ἀναφέρει ὅτι κάποτε ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ φίλου του λοχαγοῦ Κλαβέλ. 'Ο κεραυνὸς αὐτὸς ἀνήρπασε τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, ἀνέτρεψε δυὸ καπνοδόχους κι' ἐν τέλει μπῆκε στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ὁ λοχαγὸς μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἐκεῖ ἀφήρεσε.... δυὸ φουρκέτες ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς οἰκοδέσποινας καὶ καψάλισε ἐλαφρὰ τὰ μαλλιά της. Κατόπιν ἀναποδογύρισε μέσα στὸ σπίτι τὰ πάντα, καρέκλες, τραπέζια, κομμοῦς, ἔσπασε τὰ παράθυρα, ἔλυωσε τὰ τζάμια, τρύπησε τὰ πατώματα καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ πηγάδι, τοῦ ὁποίου κατεκομμάτιασε τὴ μεγάλη πέτρα τοῦ στομίου, βάρους ἄνω τῶν 80 χιλιογράμμων.

'Η περίπτωσι ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, δὲν εἶνε ἡ μοναδικὴ, σχετικὰ μὲ τὰ περίεργα ἀποτελέσματα τοῦ κεραυνοῦ. Στὶς 2 'Ιουνίου 1809 ἔπεσε ἕνας ἄλλος κεραυνὸς σὲ κάποιο σπίτι στὸ Βορδώ, ὁ ὁποῖος χτύπησε μιὰ κυρία καὶ ἔκαμε λυῶμα τὴ χρυσὴ ἁλυσίδα ποὺ φοροῦσε στὸ λαιμό της. Στὴ θέσι τῆς ἁλυσίδας ἄφησε μιὰ κυκλικὴ μαύρη γραμμή, ἡ ὁποία ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἐξαφανίστηκε. 'Η κεραυνοπλήκτη κυρία λιποθύμησε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀτρόπτη... ἐπίσκεψη, ἀλλὰ μετὰ ἕξη ὧρες ξύπνησε, ἐντελῶς καλά.

Ἄλλοτε πάλι, δυὸ γυναῖκες καθόντουσαν στὸ παράθυρο κι' ἔρραβαν, ὅταν κάποιος... περαστικὸς κεραυνὸς τοὺς ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τὶς βελόνες. Περιορίστηκε ὅμως στὴν ἀσήμαντη αὐτὴ κλοπὴ καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ τοὺς κάμη μεγαλείτερο κακό.

Κάποια ἄλλη μέρα, μιὰ κυρία εἶχε ντυθεῖ κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ βγῆ καὶ νὰ πάη σὲ κάποιο χορό. Καθὼς ὅμως ἄπλωνε τὸ γυμνό της μπράτσο μπρὸς στὸ τζάμι τοῦ παραθύρου γιὰ νὰ καθρεφτιστῆ, αἰσθάνθηκε μιὰ θερμὴ ἐταφὴ καὶ εἶδε τὸ βραχιόλι της νὰ ἐξαφανίζεται ἐξ αἰτίας πάλιν ἑνὸς κεραυνοῦ, ποὺ τὴν εἶχε χτυπήσει, χωρὶς νὰ τῆς κάνη ἄλλο κακό.

'Επίσης ἕνα βράδυ, μιὰ παρέα ἐργατικῶν καθόταν σὲ κάποια ταβέρνα καὶ κουτσόπινε. Ἔξαφνα ἔπεσε ἕνας κεραυνός, ὁ ὁποῖος ἄρπαξε τὸ ποτῆρι ἑνὸς ἀπ' τὴν παρέα πρὶν τὸ φέρει στὸ στόμα του καὶ τὸ πέταξε μὲ ὁρμὴ ἔξω στὴν αὐλή !

'Ωσαύτως μιὰ νέα κόρη, ἐνῶ καθόταν κάποτε μπροστὰ στὴ μηχανή της κι' ἔραβε, αἰσθάνθηκε ἀπότομα μιὰ ἄγνωστη δύναμι—ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κεραυνὸς— νὰ τῆς παίρνη ἀπ' τὰ χέρια τὸ ψαλλίδι, νὰ τὴν σηκώνη ἀπὸ τὴν καρέκλα της καὶ νὰ τὴν καθίζη ἀπάνω στὴ μηχανή !....

Στὶς 25 'Ιουλίου 1868, κάποιος ταξειδιώτης καθόταν στὴν προκυμαία καὶ περίμενε τὸ βαπόρι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπεσε ἕνας κεραυνός, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἐπείραξε μὲν καθόλου, ἀλλὰ τοῦ... ἀφήρεσε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι ἕνα ἀσημένιο νόμισμα, ποὺ βρισκόταν σ' ἄλλο χώρισμα τοῦ πορτοφολιοῦ.

'Ο ἴδος ὁ Φλαμμαριὼν ἀναφέρει καὶ μερικὲς ἄλλες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ κεραυνός, μὲ... ἀγενῆ πράγματι συμπεριφορά, γδύνει ὁλότελα τὶς γυναῖκες ποὺ χτυπάει ἢ τοὺς... ξουρίζει τὸ κεφάλι, ἀφίνοντάς τες φαλακρές !...

Στὶς 16 Δεκεμβρίου 1904, κάποιος ἀββᾶς περπατοῦσε στὸ δρόμο μὲ δυὸ φίλους του. Ἔξαφνα ἔπιασε δυνατὴ καταιγίδα καὶ τρύπωσαν κι' οἱ τρεῖς κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Γιὰ κακή τους τύχη ὅμως, ἔπεσε ἕνας κεραυνός, ὁ ὁποῖος χτύπησε τὸν ἀββᾶ καὶ τὸν ἄφησε νεκρό. Τὸ περίεργο εἶνε, ὅτι οἱ συνοδοὶ τοῦ ἀββᾶ, ποὺ καθόντουσαν δίπλα του, δὲν ἔπαθαν τίποτε. Τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς ἐφημερίου μετεβλήθη ὁλόκληρο σὲ κάρβουνο, ἐνῶ τὸ ράσο του ἔμεινε ἐντελῶς ἀνέπαφο !

Κάτι ἀνάλογο συνέβη τὴν ἴδια χρονιὰ καὶ σ' ἕνα χωριὸ ἀπὸ τὸ Βέλγιο, ὁ ὁποῖος χτυπήθηκε ἀπὸ κεραυνὸ καὶ σκοτώθηκε, ἐνῶ βρισκόταν στὸν κῆπο του. Τὸ κορμί του ἔγινε κατάμαυρο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, ἀλλὰ τὰ ροῦχα του οὔτε κὰν τσουρουφλίστηκαν.